

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 165/2019-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Vojenské lesy a majetky SR, š. p., Lesnícka 23, Pliešovce, IČO 31577920, zastúpeného advokátom JUDr. Milošom Barbušom, Štúrova 13, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 39/2018 z 21. augusta 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Vojenské lesy a majetky SR, š. p., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť Vojenské lesy a majetky SR, š. p., Lesnícka 23, Pliešovce, IČO 31577920 (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. Milošom Barbušom,

Štúrova 13, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 39/2018 z 21. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v pozícii žalovaného v konaní o vydanie nehnuteľnosti. Okresný súd Martin (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 21 C 208/2014-1544 z 19. mája 2016 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému (sťažovateľovi) vydania pozemkov nachádzajúcich sa v obci Sklené. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v danej veci nebola splnená jedna zo štyroch podmienok, ktorú vyžadoval § 16 ods. 1 a 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o majetku obcí“), v znení jeho novely vykonanej zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 147/1995 Z. z. na prechod vlastníckeho práva zo štátu na obec, a to, že k prechodu mohlo dôjsť iba v prípade pozemkov nachádzajúcich sa vo vojenských obvodoch. V danom prípade nebolo sporné, že žalované nehnuteľnosti sa vo vojenských obvodoch nenachádzali. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 7 Co 290/2016-1636 z 23. augusta 2017 rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca dovolanie a navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3. V dovolacom konaní bolo podľa najvyššieho súdu rozhodujúcim právne posúdenie toho, či sudy nižších inštancií vec správne právne posúdili, keď na nimi zistený skutkový stav aplikovali zákon o majetku obcí v znení jeho novely č. 147/1995 Z. z. účinnej od 20. júla 1995, ktorá prechod majetku štátu na obce so spätným účinkom „obmedzila“ len vo vzťahu k pozemkom nachádzajúcim sa vo vojenských obvodoch. Pri aplikácii citovaného zákona potom vyvstala právna otázka, či novelizované ustanovenie § 16 ods. 2 zákona o majetku obcí – v časti vymedzenia druhu pozemkov, ktorých sa prechod vlastníckeho práva zo štátu na obce vzťahuje, t. j. ich vymedzenia slovami „pozemky vo vojenských obvodoch“ (vykonaného novelou č. 147/1995 Z. z.) – zavádza/nezavádza

priamu retroaktivitu právnej normy na vzťahy vzniknuté do jej prijatia. Najvyšší súd predbežne dospel k záveru, že § 16 ods. 2 zákona o majetku obcí v časti slovného spojenia „vo vojenských obvodoch“ (zavedeného jeho novelou č. 147/1995 Z. z.) spätne dopadá i na právne vzťahy dovtedy vzniknuté (pôsobí retroaktívne) a v konečnom dôsledku „*de facto*“ odníma vlastnícke právo obciam k majetku, ktorý tieto dovtedy *ex lege* nadobudli na základe zákona o majetku obcí v znení jeho novely č. 245/1994 Z. z. V dôsledku uvedeného je i podľa názoru najvyššieho súdu § 16 ods. 2 zákona o majetku obcí v znení jeho novely č. 147/1995 Z. z. v tejto časti v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, 4 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Keďže najvyšší súd dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou a dohovorom, rozhodol tak, že toto konanie prerušil na čas do rozhodnutia ústavného súdu o súlade ustanovenia § 16 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 147/1995 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, 4 ústavy, ako aj s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdí, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v spojení s § 438 ods. 1 CSP. K nesplneniu podmienok na prerušenie konania sťažovateľ ponúkol svoje hodnotenie, podľa ktorého namietaný nesúlad ustanovenia § 16 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 147/1995 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, v znení neskorších predpisov s ústavou nesúvisí s prejednávanou vecou, a to hlavne z dôvodu, že ústavný súd už rozhodoval o návrhu na vyslovenie nesúladu celého zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 147/1995 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, v znení neskorších predpisov v konaní pod sp. zn. PL. ÚS 30/1995. Vo vtedajšom konaní ústavný súd posudzoval ústavnosť celého už spomínaného zákona, teda všetkých jeho ustanovení. Ústavný súd dospel k názoru, že zo všetkých ustanovení obsiahnutých v predmetnom zákone sú

v rozpore ustanovenia § 16 ods. 3 a 4 a § 17, ktoré boli týmto nálezom (sp. zn. PL. ÚS 30/1995 z 2. apríla 1996) zrušené. V ostatnej časti ústavný súd podanému návrhu nevyhovel, a teda sťažovateľ tvrdí, že deklaroval ústavnosť všetkých ostatných ustanovení obsiahnutých v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 147/1995 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, v znení neskorších predpisov, a teda aj v súčasnosti najvyšším súdom označeného zákonného ustanovenia. Sťažovateľ tvrdil, že najvyšší súd mal rešpektovať predošlé rozhodnutie ústavného súdu a riadiť sa platnou právnou úpravou.

5. Ďalej sťažovateľ poukazuje na to, že vec je už právoplatne skončená, predmetom sporu bola určovacia žaloba a prípadné rozhodnutie ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov môže mať účinky len *ex nunc*, teda na právoplatne skončený spor sa takéto rozhodnutie nemôže vzťahovať. K účinkom potenciálneho rozhodnutia ústavného súdu o nesúlade právneho predpisu s ústavou sťažovateľ s poukazom na znenie § 93 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uviedol, že toto by nemalo na právoplatné rozhodnutie krajského súdu (ktoré bolo v prospech sťažovateľa, pozn.) žiaden vplyv, pretože išlo o rozhodnutie určovacej povahy, a nie rozhodnutie na plnenie, ktoré by mohlo byť potenciálne nevymožiteľné. Sťažovateľ preto napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považoval za arbitrárne a neodôvodnené.

6. Napokon tvrdí, že bola porušená aj zásada rovnosti, pretože najvyšší súd ako dovolací súd rozhodoval o prerušení konania *ex offio* (teda bez návrhu) a v zmysle § 162 ods. 2 CSP bolo povinnosťou najvyššieho súdu pred vydaním rozhodnutia o prerušení konania upovedomiť o tom sporové strany a dať im možnosť vyjadriť sa k dôvodom prerušenia konania.

7. Sťažovateľ preto napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považuje za porušenie jeho základných práv vyjadrených v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR svojim Uznesením sp. zn. 8Cdo/39/2018 zo dňa 21.08.2019 porušil základné právo VLM SR, š.p. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ustanovenie § 47 ods. 3 Ústavy SR..

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej sp. zn. 8Cdo/39/2018 zo dňa 21.08.2019 sa zrušuje.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia pred Ústavným súdom SR, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Miloša Barbuša, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

18. Podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá ústavnému súdu návrh na začatie konania.

19. Podľa § 162 ods. 2 CSP súd konanie preruší aj bez návrhu; v takom prípade pred vydaním uznesenia o prerušení konania upovedomí strany a dá im možnosť vyjadriť sa k dôvodom prerušenia konania.

20. Podľa § 93 ods. 2 zákona o ústavnom súde ostatné právoplatné rozhodnutia vydané v civilnom súdnom konaní alebo správnom súdnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

21. Podstatou sťažovateľových námietok je jeho nesúhlas s prerušením dovolacieho konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP a podaním návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov, čím došlo podľa neho k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a rovnosti účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

23. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

24. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

25. Ústavný súd štandardne vychádza z názoru, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej právoplatne skončilo. Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že sťažnosť možno zásadne prerokovať a rozhodnúť o nej až po tom, ako napadnuté konanie bude skončené. V zmysle uvedeného v konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010, I, ÚS 161/2017).

27. Podľa názoru ústavného súdu v aktuálnom procesnom štádiu konania pred najvyšším súdom neprichádza pri rešpektovaní čl. 127 ods. 1 ústavy do úvahy uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže aj konečné rozhodnutie v predmetnom dovolacom konaní bude môcť byť preskúmané v konaní o ústavnej sťažnosti (či už sťažovateľovej, alebo jeho protistrany, pozn.). Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred samotným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe (IV. ÚS 322/09).

28. Ústavný súd konštatuje, že iba samotné prerušenie dovolacieho konania napadnutým uznesením najvyššieho súdu nie je spôsobilé nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu taktiež nebola uzatvorená žiadna parciálna procesná otázka a ani žiadna časť konania. Ústavný súd navyše dodáva, že podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP, ktorý upravuje povinnosť súdu prerušiť

konanie, jednoznačne vyplýva, že k záveru o nesúlade všeobecne záväzného predpisu s ústavou, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorý sa má v predmetnej veci aplikovať, musí dospieť súd (aj dovolací), nie strana v konaní. Posúdenie takéhoto návrhu je následne vo výlučnej kompetencii ústavného súdu a strana v konaní nemôže opierať porušenie svojich základných práv procesným rozhodnutím v dovolacom konaní o potenciálne rozhodnutie ústavného súdu o návrhu na súlad právnych predpisov. Navyše ak platí, že samotný nález ústavného súdu o nesúlade právneho predpisu s ústavou má účinky *ex nunc* (ako viackrát uviedol aj sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti).

29. K namietanému porušeniu § 162 ods. 2 CSP postupom najvyššieho súdu pred prerušením dovolacieho konania, ktoré podľa sťažovateľa viedlo k porušeniu princípu rovnosti strán a princípu právnej istoty, ústavný súd uvádza, že ak by aj najvyšší súd neupovedomil strany v konaní o prerušení konania pred vydaním uznesenia o prerušení konania, toto porušenie by nevedlo k porušeniu princípu rovnosti strán (pretože nezvýhodnilo žiadnu z procesných strán) a ani k porušeniu princípu právnej istoty (pretože išlo iba o postup súdu pred vydaním procesného, a nie meritórneho rozhodnutia). Vo všeobecnosti platí, že hoci aj nesprávne rozhodnutie procesnej povahy nemožno spravidla samo osebe kvalifikovať ako také pochybenie všeobecného súdu, ktoré by svojou intenzitou zakladalo možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd. Ústavný súd na záver dodáva, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť každé porušenie ustanovenia relevantného právneho predpisu, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (obdobne napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07). Ústavný súd ako ochranca ústavnosti môže zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov iba vtedy, ak by bolo konkrétne porušenie zákona naviazané na porušenie ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd, čo vzhľadom na už uvedené v tomto prípade nenastalo.

30. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne

neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

31. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2019

Miroslav DURIŠ
predseda senátu